



**Sætt
og
hoyrt**

— Sonur mín, eg hugsu um at venja teg til ein rættan gentleman.
— Nei, eg vil ikki vera nakar gentlemanur, eg vil vera sum pápi.

I Onglandi er tað telefondamurnar, ið fyrst verða giftar.
Næst teimum kemur kvinnuliga personalið á posthúsunum.
I Svøríki er tað sjúkrasystarnar.
Hvørjar eru tær í Føroyum?

Ein fráhaldsröðarar á einum fráhaldsfundi:

»Hyggið at mær. Fyri trimum árum síðan var eg bert triði mæður á skrivstovuni. Fyrsti maður varð koyrdur, tí hann drakk so illa. Eg gjørdist so annar maður, og annar maður fyrsti maður, men hvat hendi, ein ólukka tók hann av dögum, og hví? Jú, alt saman orsakað av drykkjuskapi. Nú eri eg fyrsti maður, og sigi mær nú, hvør hevur hjálpt mær til at verða fyrsti maður?

Ein rödd í salinum:
— Drykkjuskapur. —

Snarljós

UM BØKUR

Tann elsta bókin er Prisse í nationalbókasavninum í París. Hon er skrivað 3350 fyrri Kristi føðing og er funnin í Tebe. Tað mest umfangandi bókaverkið er ein kinesisk leksikon. Næst tí kemur eisini eitt kinesiskt stórleksikon, ið er gjørt um ár 1700.

Tann størsta kenda bókin er eitt anatomiskt atlas, ið er 1,90 m høgt og 0,90 m breitt, prentað í árunum 1823—1830. Er at finna í statsyrkisskúlanum í Wien.

Tann minsta bókin er 10 mm hög og 6 mm breið og er prentað í Padov 1897.

Tyngsta bókin er Ithakas søga eftir ein eysturrikara. Hon veigar 48 kg.

Palmolive



hándsápa
baðisápa
rakikrem

Colgate

hándsápa
tannkrem

altíð á goymslu.

T.H. PAULI CHRISTIANSEN,
Telefon 446.

Sosialurin er dámligur

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kriggstrygging... telf. 372 Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging... telf. 372 Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

**Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.**

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

**FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL**

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og fløskur aftur. **Sendið tomt góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TORSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3 1/2 % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

grýta hálmin upp á land, áðrenn hann rak burtur.

Best meðan teir tókust við hetta, skar Lias Berint í eitt eymkiligt neyðarróp. Tá var tað skrínið við loddseðlunum o galtarasklæðunum, ið fór siglandi fyrri vindinum suðureftir. Allir lögdu til brots suður við bakkanum, vantaðu, at tað skuldi verða landfast aftur onkursstaðni. Lias Berint var undan. Hattleysur og smokkuleggur rann hann sum fyrri livinum við róp og pákallisi: »Á Jesus hann reddi mitt vælsignaða skrin, hann bjargi mínum fedranna arvi og mínum altarsklæðum, míni sáligeits vælferð. Soleiðis fór hann tuskandi suðureftir og hinir honum á baki, sjógvurin rann av teimum, skeggandi inni flagsaðu í vindinum og eyguni stardu bönandi at skrininum, teir løvaðu eina olmussu fyrri og aðra eftir. Tá ið einki batti, komu tár í eyguni, og teir knýttu nevarnar, trúðu út ímóti skrininum og hóttu, hóttu eisini móti Gudi og ótolnaðust — skuldi hann venda skrininum, so var einki at drála til.

Tá ið Lias Berint kom suður á ein hamara, har var, sá so illa út fyrri at fáa skrínið aftur, at hann legði seg á knæ á ein stein at biðja og böna, men steinurin lá leysur, fór á rull við honum og báðir útav.

»Nú meiddi tú teg? «rópar Ketil á hann. Lias Berint svarar ikki og verður liggjandi. Ketil klivur niður og tekur í hann. Tá var hann deyður; fallið var lágt, men hövdið var löstað. Eina løtu stóð Ketil stillur uppi yvir honum við hondini fyrri andlitanum. So fór hann tigandi upp aftur til sonin, sum sat stívir uppi á bakkanum.

»Fekk Lias Berint ilt, pápin?«

»Hann er farin í Harrans hendur, stakkalur.«

Teir töndu sær batin og fingur hann upp á turt, bóru so hálmin inn í neystið hjá Sandavágsmonnum.

Tá var farið at skýma, vána veður, men einki útideyðaveður, hann minkaði heldur vindin aftur og tynt í luftina.

Ketil tók togini av batinum: »Vit fáa ikki líkið upp uttan í bandi.«

»Pápin, eg tori ikki við,« gremur Kálvur seg.

»Ger teg ikki býttan, stakkalur, eg fái hann ikki upp einsamallur, og hann kann ikki liggja fyrri brimi og himmalins fuglum. So fóru teir, men Kálvur fekk píprils, beinini vildu ikki bera hann, og hann datt í heilum.

Gamli fór niður við endanum og gjörði á Lias Berint: »Drag nú, rópar hann upp til sonin.

»Eg tori ikki, pápin.«

»Á tegi við tær, hetta er eingin ósjón, eg skal halda honum.«

So dró Kálvur, men hann setti seg langt frá tromini og blund-

aði. Ketil lyfti undir, og teir fingur hann upp á slætt, men Kálvur sá einki og dró, inntil hann fekk líkið í kneppið. Tá rópti hann morð og ætlaði sær í fjöllini. Men tá ið hann sá, hvussu meinleysur Lias Berint var á at lita, fekk hann mótið aftur og spurdi pápa sín, nær ið er víð fór at vera — honum dámdi so væl søtsuppu. Gamli ónti ikki, men bað hann taka undir knæsböturnar á Lias Berinti. So bóru teir hann norður og lögdu hann í baksutin á einum báti, sum stóð inni í neystinum.

Tá fór Kálvur at klaga um kulda.

»Vit kundi gingið hús upp,« helt Ketil, »men tað ber ikki til at leggja líkið mannleyst burtur í óbygdum, so vit mugu verða verandi her í nátt.«

Tá ógvaðist Kálvur: »Skulu vit gista her, kolsvarta nátt, sjó-kastaðir og eldleysir?«

Eg kann ikki bóta um tað, her eru vit komnir og her mugu vit vera, at takka Gudi, at vit fingur fótin fastane.

So fóru teir undir at gera sær ból í forskutinum, fyltu hálmin undir og á og lögdu seg við frið. Matskrínið settu teir framman fyrri sær. Eitt sindur var í tí, men tað var hent so mikið, at teimum fýsti einki, og teir kólnaðu, nú teir stöðgaðu aftur, so tað ráddi um at grava seg niður, áðrenn innkuldin kom.

Neystið stóð á einari malarbrúgv í gjáarkjafinum, svørt berg báðu megin, ein fossur aftanfyrri og aldurnar fyrri durunum. Tað var um dagsetur.

Kálvur lá og slotaði. Hvørja ferð hann hoyrði okkurt, spurdi hann pápa sín, hvat tað var. Gamli bað hann tuga: Hattia er eitt vindblak, sum pístrar undir takinum, ella ein mús kanska. Befalla teg í Harrans hendur og legg teg at sova. Tað er einki, sum hevur boð til okkum, vit eru á lógiligum vegum og hava einki at ræðast fyrri.

Um eina løtu spurdi Kálvur aftur: »Hava teir verið eftir sjelini á Lias Berint?«

»Hvørjir?«

»Einglarnir.«

»Ja, beint sum andin fór úr honum, fóru teir við hennir.

»Mundi hann ikki smæast, tá ið hann kom til Himmuríkis, har er so fint og so nógv fremmandafólk?«

»Nei, har er einki at smæast fyrri, tí eingin argar.«

»Mundi Lias Berint fáa ilt, tá ið hann doyði?«

»Nei, hann hevur ikki vitað av tí.«

Kálvur tagdi eina løtu: »So hugsu eg, at eg vildi verið í Lias Berintsar stað.«